

ΙΟΝΙΟ ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΟ

Τμήμα Ξένων Γλωσσών, Μετάφρασης και Διερμηνείας

Πτυχιακή Εργασία

Μετάφραση και Σχολιασμός του κειμένου:

TRIBUNAL ADMINISTRATIF DE PARIS,

ΑΠΟΦΑΣΗ ΑΡΙΘ. 1704331, 1704613, 1704617

(Από Γαλλικά σε Ελληνικά)

ΜΙΧΑΗΛ ΦΛΟΥΔΑΣ (Ξ2018028)

Επιβλέποντες:

1. Φωτεινή Καρλάφτη - Μουρατίδη
2. Δημήτριος Φίλιας

ΚΕΡΚΥΡΑ, ΙΑΝΟΥΑΡΙΟΣ 2023

Μετάφραση και Σχολιασμός του κειμένου:

TRIBUNAL ADMINISTRATIF DE PARIS,
ΑΠΟΦΑΣΗ ΑΡΙΘ. 1704331, 1704613, 1704617

(Από Γαλλικά σε Ελληνικά)

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

ΠΡΟΛΟΓΟΣ.....	5
ΜΕΤΑΦΡΑΣΜΑ.....	6
ΠΡΩΤΟΤΥΠΟ ΚΕΙΜΕΝΟ.....	16
ΣΧΟΛΙΑΣΜΟΣ.....	27
ΒΙΒΛΙΟΓΡΑΦΙΑ.....	33

ΠΡΟΛΟΓΟΣ

Όντας φοιτητής στο Τμήμα Ξένων Γλωσσών, Μετάφρασης και Διερμηνείας του Ιονίου Πανεπιστημίου, κλήθηκα να εκπονήσω πτυχιακή εργασία για να ολοκληρώσω τον κύκλο σπουδών μου και να αποκτήσω το Πτυχίο του συγκεκριμένου Τμήματος. Κατά την ακαδημαϊκή μου εκπαίδευση επέλεξα την κατεύθυνση της Μετάφρασης και συνειδητοποίησα ότι η μετάφραση νομικών κειμένων είναι ο κλάδος που μου ελκύει την προσοχή και μου προξενεί έντονο ενδιαφέρον. Ως εκ τούτου, προκειμένου να εκπονήσω την πτυχιακή μου εργασία, επέλεξα να μεταφράσω στα ελληνικά μια απόφαση του γαλλικού δικαστηρίου «Tribunal Administratif de Paris».

Πιο αναλυτικά, αναφορικά με την δομή και το περιεχόμενο του αποσπάσματος που επιλέχθηκε να μεταφραστεί, αξίζει να σημειωθεί ότι αρχικά, προβάλλονται οι τρεις διαφορετικές προσφυγές υπ' αριθ. 1704331, 1704613, 1704617 με τις οποίες ζητείται από κοινού, η αναίρεση της απόφασης της 14ης Ιανουαρίου 2017, με την οποία ο Δήμαρχος του Παρισίου και ο Νομάρχης της Αστυνομίας καθιέρωσαν ζώνη περιορισμένης κυκλοφορίας στον Δήμο Παρισίων για περίοδο πέντε ετών, ενώ παράλληλα ζητούνται επιβολές προστίμων, αλλά και σε κάποιες περιπτώσεις, χρηματικές αποζημιώσεις. Κατόπιν των παραπάνω αναφορών, το εν λόγω δικαστήριο, αφού εξέτασε ενδελεχώς τις προσφυγές, αποφαινεται και όπως προκύπτει απορρίπτει τους λόγους αναίρεσης. Πρέπει να σημειωθεί ότι έχει επιλεγθεί ένα συγκεκριμένο τμήμα της δικαστικής απόφασης προς μετάφραση, προκειμένου το τελικό κείμενο να ανταποκρίνεται στους κανονισμούς που προβλέπονται από το Τμήμα, σχετικά με την εκπόνηση των πτυχιακών εργασιών.

Λέξεις κλειδιά: Tribunal Administratif de Paris, Δικαστική απόφαση, Γαλλικό Δικαστήριο, Δήμος Παρισίων, Κώδικας Διοικητικής Δικονομίας, προσφυγή, Νομάρχης της Αστυνομίας, ζώνη περιορισμένης κυκλοφορίας, αποζημίωση

ΜΕΤΑΦΡΑΣΜΑ

**TRIBUNAL ADMINISTRATIF
DE PARIS**

N°1704331 ; 1704613 ; 1704617 ; 1704678/3-1

ΓΑΛΛΙΚΗ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ

ΣΤΟ ΟΝΟΜΑ ΤΟΥ ΓΑΛΛΙΚΟΥ ΛΑΟΥ

κ. J. D. και άλλο

κ. Stéphane Eustache

Εισηγητής

Tribunal administratif de Paris

κ. François Doré

(3ο τμήμα - Η ολομέλεια)

Δημόσιος εισηγητής

Ακρόαση της 28ης Μαΐου 2018

Ανάγνωση της 11ης Ιουνίου 2018

49-04-01-01-01

C+

Έχοντας υπόψη την ακόλουθη διαδικασία:

I. Με την προσφυγή υπ' αριθ. 1704331, που καταχωρίστηκε στις 14 Μαρτίου 2017, ο κ. J. D., εκπροσωπούμενος από την εταιρεία νομικών υπηρεσιών SCP Celice, Soltner, Texidor et Perier, ζητά από το δικαστήριο:

1°) να αναιρέσει την απόφαση αριθ. 2017-P-0007 της 14ης Ιανουαρίου 2017, με την οποία ο Δήμαρχος του Παρισιού και ο Νομάρχης της Αστυνομίας καθιέρωσαν ζώνη περιορισμένης κυκλοφορίας στον Δήμο Παρισίων για περίοδο πέντε ετών,

2°) να επιβάλλει στο Δημόσιο και στον Δήμο του Παρισιού το ποσό των 4.000 ευρώ βάσει του άρθρου L. 761-1 του γαλλικού Κώδικα Διοικητικής Δικονομίας (εφεξής Κώδικα Διοικητικής Δικονομίας).

Υποστηρίζει ότι :

- η αναιρεσιβαλλόμενη απόφαση είναι ανεπαρκώς αιτιολογημένη,
- συνιστά δυσανάλογη προσβολή του δικαιώματος στην ιδιοκτησία, στην επιχειρηματική ελευθερία, στην ελευθερία του εμπορίου και της βιομηχανίας, καθώς και στην ελευθερία μετακίνησης,
- αντιβαίνει στην αρχή της ισότητας,
- αντιβαίνει στην οδηγία υπ' αριθ. 2015-1535 της 9ης Σεπτεμβρίου 2015.

Με υπόμνημα αντικρούσεως, το οποίο καταχωρίστηκε στις 15 Μαΐου 2017, ο Νομάρχης της Αστυνομίας ζητεί την απόρριψη της προσφυγής.

Ισχυρίζεται ότι οι λόγοι ακυρώσεως που προέβαλε ο προσφεύγων είναι αβάσιμοι.

Με υπόμνημα αντικρούσεως, το οποίο καταχωρίστηκε στις 22 Δεκεμβρίου 2017, ο Δήμος Παρισίων, εκπροσωπούμενος από τον κ. Falala, ζητεί την απόρριψη της προσφυγής και την καταβολή του ποσού των 2.000 ευρώ στον προσφεύγοντα βάσει του άρθρου L. 761-1 του Κώδικα Διοικητικής Δικονομίας.

Διατείνεται ότι :

- ο προσφεύγων αποδεικνύει μόνο εν μέρει το έννομο συμφέρον του για την άσκηση της προσφυγής ,
- οι ισχυρισμοί που προβάλλει ο προσφεύγων είναι αβάσιμοι.

Έχοντας υπόψη τα λοιπά έγγραφα της δικογραφίας

II. Με την προσφυγή υπ' αριθ. 1704613 και τα υπομνήματα που καταχωρίστηκαν στις 16 Μαρτίου 2017, 21 Δεκεμβρίου 2017, 20 Απριλίου 2018 και 27 Απριλίου 2018, η «l'Union pour la défense de l'égalité et de la liberté de circuler motorisé» (UDELCIM), οι κ. M. R. και κ. F. V. εκπροσωπούμενοι από τον κ. Tabet, με την πλέον πρόσφατη δικογραφία τους, ζητούν από το δικαστήριο:

1°) να αναιρέσει την απόφαση αριθ. 2017-P-0007 της 14ης Ιανουαρίου 2017, με την οποία ο Δήμαρχος του Παρισιού και ο Νομάρχης της Αστυνομίας καθιέρωσαν ζώνη περιορισμένης κυκλοφορίας στον Δήμο Παρισίων για περίοδο πέντε ετών,

2°) να υποχρεώσει τον Δήμαρχο του Παρισιού να δημοσιεύσει, με δικά του έξοδα και με ανώτατο όριο 1.000 ευρώ ανά καταχώριση, το διατακτικό της απόφασης σε τρεις εφημερίδες και περιοδικά της επιλογής της ένωσης,

3°) να καταδικάσει τον Δήμο Παρισίων στο σύνολο των δικαστικών εξόδων,

4°) να επιβάλλει αλληλεγγύως και εις ολόκληρον στον Δήμο Παρισίων και στο Δημόσιο, σύμφωνα με το άρθρο L. 761-1 του Κώδικα Διοικητικής Δικονομίας, το ποσό των 10.000 ευρώ υπέρ της UDELCIM, 600 ευρώ υπέρ του κ. R. και 500 ευρώ υπέρ του κ. V.

Υποστηρίζουν ότι :

- η αναιρεσιβαλλόμενη απόφαση υπογράφηκε από αναρμόδια αρχή ,
- πάσχει από ελλιπή αιτιολογία
- η δημόσια διαβούλευση ήταν παράτυπη,
- δεν έλαβε χώρα διαβούλευση με το περιφερειακό συμβούλιο του Ile-de-France και του GART
- η επισυναφθείσα μελέτη στο σχέδιο αποφάσεως είναι ανεπαρκής,
- συνιστά πρόδηλο σφάλμα εκτίμησης
- παραβιάζει την αρχή της ίσης μεταχειρίσεως των υποδομών δημόσιας χρήσης
- παραβιάζει την ελευθερία κυκλοφορίας και το δικαίωμα στην ιδιοκτησία.

Με υπόμνημα αντικρούσεως, το οποίο καταχωρίστηκε στις 3 Μαΐου 2017, ο Νομάρχης της Αστυνομίας ζητεί την απόρριψη της προσφυγής.

Ισχυρίζεται ότι οι λόγοι ακυρώσεως που προέβαλαν οι προσφεύγοντες είναι αβάσιμοι.

Με υπόμνημα αντικρούσεως, το οποίο καταχωρίστηκε στις 20 Απριλίου 2018, ο Δήμαρχος του Παρισιού ζητεί την απόρριψη της προσφυγής και την καταβολή του ποσού των 2.000 ευρώ από τους προσφεύγοντες.

Ισχυρίζεται ότι οι λόγοι ακυρώσεως που προέβαλαν οι προσφεύγοντες είναι αβάσιμοι.

Στις 17 Μαΐου 2018 καταχωρίστηκε ένα υπόμνημα για τον Δήμαρχο του Παρισιού.

Έχοντας υπόψη τα λοιπά έγγραφα της δικογραφίας.

III. Με την προσφυγή υπ' αριθ. 1704617 και τα υπομνήματα που καταχωρίστηκαν στις 16 Μαρτίου 2017, 9 Ιουνίου 2017 και 20 Δεκεμβρίου 2017, η Fédération française des automobilistes citoyens (FFAC), εκπροσωπούμενη από τον Κ. Costantini, με την πλέον πρόσφατη δικογραφία τους, ζητεί από το δικαστήριο:

1°) να αναιρέσει την απόφαση αριθ. 2017-P-0007 της 14ης Ιανουαρίου 2017, με την οποία ο Δήμαρχος του Παρισιού και ο Νομάρχης της Αστυνομίας καθιέρωσαν ζώνη περιορισμένης κυκλοφορίας στο Δήμο του Παρισιού για περίοδο πέντε ετών, με εξαίρεση το άρθρο 6 της απόφασης, με το οποίο καταργείται η απόφαση αριθ. 2016-P0114 του Δημάρχου του Παρισιού και του Νομάρχη της Αστυνομίας της 24ης Ιουνίου 2016,

2°) να υποχρεώσει τον Δήμαρχο του Παρισιού και τον Νομάρχη της Αστυνομίας να αφαιρέσουν, με δικά τους έξοδα, όλες τις πινακίδες που σηματοδοτούν τη ζώνη περιορισμένης κυκλοφορίας εντός δύο μηνών από την κοινοποίηση της απόφασης, με την επιβολή προστίμου 100 ευρώ ανά ημέρα καθυστέρησης,

3°) να επιβάλλει αλληλεγγύως και εις ολόκληρον στον Δήμο Παρισίων και στο Δημόσιο το ποσό των 1.500 ευρώ βάσει του άρθρου L. 761-1 του Κώδικα Διοικητικής Δικονομίας.

Υποστηρίζει ότι :

- η αναιρεσιβαλλόμενη απόφαση υπογράφηκε από αναρμόδια αρχή,
- η δημόσια διαβούλευση ήταν παράτυπη,
- η επισυναφθείσα μελέτη στο σχέδιο αποφάσεως είναι ανεπαρκής,
- παραβαίνει το άρθρο L. 2213-4-1 του γαλλικού Γενικού Κώδικα Τοπικής Αυτοδιοίκησης (εφεξής Γενικού Κώδικα Τοπικής Αυτοδιοίκησης),
- παραβαίνει το άρθρο R. 2213-1-0-1 του Γενικού Κώδικα Τοπικής Αυτοδιοίκησης,
- αποτελεί αδικαιολόγητη και δυσανάλογη προσβολή του δικαιώματος της ιδιοκτησίας και της ελεύθερης κυκλοφορίας

Με υπόμνημα αντικρούσεως, το οποίο καταχωρίστηκε στις 5 Μαΐου 2017, ο Νομάρχης Αστυνομίας ζητεί την απόρριψη της προσφυγής.

Ισχυρίζεται ότι οι λόγοι ακυρώσεως που προέβαλε η προσφεύγουσα ομοσπονδία είναι αβάσιμοι.

Με υπόμνημα αντικρούσεως, το οποίο καταχωρίστηκε στις 6 Νοεμβρίου 2017 και στις 16 Φεβρουαρίου 2018, ο Δήμος Παρισίων, εκπροσωπούμενος από τον κ. Falala, ζητεί την απόρριψη της προσφυγής και την καταβολή του ποσού των 2.000 ευρώ από την προσφεύγουσα βάσει του άρθρου L. 761-1 του Κώδικα Διοικητικής Δικονομίας

Διατείνεται ότι :

- η προσφεύγουσα δεν δικαιολογεί το συμφέρον της στην άσκηση προσφυγής
- οι λόγοι ακυρώσεως που προέβαλαν οι προσφεύγοντες είναι αβάσιμοι.

Έχοντας υπόψη τα λοιπά έγγραφα της δικογραφίας

Με την προσφυγή υπ' αριθ. 1704678 και τα υπομνήματα που καταχωρίστηκαν στις 18 Μαρτίου 2017 και στις 8 Ιανουαρίου 2018, η «Fédération française des motards en colère Paris Petite couronne» (FFMC PPC) , ο κ. A. B. και η κ. M-J. T., εκπροσωπούμενοι από τον κ. Imbault, με την πλέον πρόσφατη δικογραφία τους, ζητούν από το δικαστήριο:

1°) να αναιρέσει την απόφαση αριθ. 2017-P-0007 της 14ης Ιανουαρίου 2017, με την οποία ο Δήμαρχος του Παρισιού και ο Νομάρχης της Αστυνομίας καθιέρωσαν ζώνη περιορισμένης κυκλοφορίας στο δήμο του Παρισιού

2°) να επιβάλλει στον Δήμο Παρισίων και στο Δημόσιο το ποσό των 3.000 ευρώ βάσει του άρθρου L. 761-1 του Κώδικα Διοικητικής Δικονομίας

Υποστηρίζουν ότι :

- η δημόσια διαβούλευση ήταν παράτυπη,
- η επισυναφθείσα μελέτη στο σχέδιο αποφάσεως είναι ανεπαρκής,
- η αναιρεσιβαλλόμενη απόφαση παραβαίνει το άρθρο L. 2213-4-1 του Γενικού Κώδικα Τοπικής Αυτοδιοίκησης,
- παραβαίνει το άρθρο R. 2213-1-0-1 του Γενικού Κώδικα Τοπικής Αυτοδιοίκησης
- παραβαίνει την αρχή της ισότητας ενώπιον των δημοσίων βαρών
- ενέχει πραγματική πλάνη,
- αποτελεί αδικαιολόγητη και δυσανάλογη προσβολή δικαιώματος της ιδιοκτησίας, και της ελεύθερης κυκλοφορίας

Με υπόμνημα αντικρούσεως, το οποίο καταχωρίστηκε στις 18 Δεκεμβρίου 2017, ο Νομάρχης της Αστυνομίας ζητεί την απόρριψη της προσφυγής.

Ισχυρίζεται ότι οι λόγοι ακυρώσεως που προέβησαν οι προσφεύγοντες είναι αβάσιμοι.

Με υπόμνημα αντικρούσεως, το οποίο καταχωρίστηκε στις 8 Ιανουαρίου 2018, ο Δήμος Παρισίων, εκπροσωπούμενος από τον κ. Falala, ζητεί την απόρριψη της προσφυγής και την καταβολή του ποσού των 2.000 ευρώ στον προσφεύγοντα βάσει του άρθρου L. 761-1 του Κώδικα Διοικητικής Δικονομίας.

Διατείνεται ότι :

- η αίτηση είναι απαράδεκτη, δεδομένου ότι δεν περιέχει δήλωση αξίωσης
- οι προσφεύγοντες δεν αποδεικνύουν το έννομο συμφέρον τους για την άσκηση της προσφυγής,
- η ένωση δεν δικαιολογεί δικαίωμα για άσκηση προσφυγής,
- επικουρικώς, οικειοποιείται τα συμπεράσματα που παρουσίασε ο Νομάρχης της Αστυνομίας.

Έχοντας υπόψη τα λοιπά έγγραφα της δικογραφίας

Έχοντας υπόψη :

- την Ευρωπαϊκή Σύμβαση για την Προστασία των Ανθρωπίνων Δικαιωμάτων και των Θεμελιωδών Ελευθεριών,
- την Οδηγία 70/220/ΕΟΚ της 20ής Μαρτίου 1970, όπως τροποποιήθηκε,
- την Οδηγία 2008/50/ΕΚ της 21ης Μαΐου 2008,
- την Οδηγία (ΕΕ) 2015/1535 της 9ης Σεπτεμβρίου 2015,
- τον Γενικό Κώδικα Τοπικής Αυτοδιοίκησης,

- τον γαλλικό Περιβαλλοντικό Κώδικα,
- τον γαλλικό Κώδικα Οδικής Κυκλοφορίας,
- τον νόμο υπ' αριθ. 2015-992 της 17ης Αυγούστου 2015,
- το διάταγμα υπ' αριθ. 2016-1058 της 3ης Αυγούστου 2016,
- την απόφαση της 18ης Ιουνίου 1991 σχετικά με την καθιέρωση και την οργάνωση των τεχνικών ελέγχων οχημάτων βάρους έως και 3,5 τόνων,
- την απόφαση της 9ης Φεβρουαρίου 2009 του Υπουργού Οικολογίας, Ενέργειας, Αειφόρου Ανάπτυξης και Χωροταξίας της Γαλλίας,
- την απόφαση της 15ης Μαΐου 2013 σχετικά με τους όρους εγκατάστασης και έγκρισης των συσκευών μετασκευής για τη μείωση των εκπομπών ρύπων από τα εν λειτουργία οχήματα,
- την απόφαση της 21ης Ιουνίου 2016 του Υπουργού Περιβάλλοντος, Ενέργειας και Θάλασσας της Γαλλίας, του Υπουργού Χωροταξίας, Αγροτικής Ανάπτυξης και Τοπικής Αυτοδιοίκησης της Γαλλίας και του Υπουργού Εσωτερικών της Γαλλίας,
- τον Κώδικα Διοικητικής Δικονομίας

Έγιναν δεκτά κατά την επ' ακροατηρίου αγόρευση τα εξής:

- η έκθεση του κ. Eustache,
- τα συμπεράσματα του κ. Doré,
- και οι παρατηρήσεις του κ. Perier, εκπροσωπώντας τον κ. D., του κ. Tabet, εκπροσωπώντας την «l'Union pour la défense de l'égalité et de la liberté de circuler motorisé», των κ. R. και κ. V., του κ. Costantini, εκπροσωπώντας την «Fédération française des automobilistes citoyens», του κ. Imbault, εκπροσωπώντας την «Fédération française des motards en colère Paris Petite couronne», των κ. B. και κ. T. και του κ. Falala, εκπροσωπώντας τον Δήμο Παρισίων.

Εκτιμώντας τα ακόλουθα:

1. Με τη απόφαση αριθ. 2017-P-0007 της 14ης Ιανουαρίου 2017, ο Δήμαρχος του Παρισιού και ο Νομάρχης της Αστυνομίας καθιέρωσαν ζώνη περιορισμένης κυκλοφορίας στην κοινότητα του Παρισιού. Με τις προαναφερθείσες αιτήσεις υπ' αριθ. 1704331, 174613, 174617 και 174678, των οποίων επιβάλλεται η συνεκδίκαση, οι προσφεύγοντες ζητούν την αναίρεση της εν λόγω απόφασης.

I. Επί της αρμοδιότητας και της αιτιολογίας

2. Σύμφωνα με τους όρους του άρθρου L. 2213-4-1 του Γενικού Κώδικα Τοπικής Αυτοδιοίκησης, που συστήνεται δυνάμει του άρθρου 48 του νόμου της 17ης

Αυγούστου 2015 που αναφέρεται ανωτέρω: «Για την καταπολέμηση της ατμοσφαιρικής ρύπανσης, μπορούν να δημιουργούνται (...), από τον δήμαρχο (...), ζώνες περιορισμένης κυκλοφορίας (...), στο σύνολο ή σε μέρος της επικράτειας του δήμου (...)». Σύμφωνα με το άρθρο L. 2512-14 του ίδιου κώδικα, όπως ισχύει στην υπό κρίση διαφορά: «Οι εξουσίες που ανατίθενται στον Δήμαρχο από το πρώτο εδάφιο του άρθρου L. 2213-1 και από τα άρθρα L. 2213-2 έως L. 2213-6 ασκούνται, στο Παρίσι, από τον Δήμαρχο του Παρισιού υπό την επιφύλαξη των κατωτέρω διατάξεων. / Για λόγους δημοσίας τάξεως ή που συνδέονται με την ασφάλεια προσώπων και περιουσιών ή για να διασφαλιστεί η προστασία της έδρας των θεσμικών οργάνων της Δημοκρατίας και των διπλωματικών αντιπροσωπειών, ο Νομάρχης της Αστυνομίας καθορίζει, σε μόνιμη ή προσωρινή βάση, χώρους στους οποίους ρυθμίζει τις συνθήκες κυκλοφορίας και στάθμευσης σε ορισμένες οδούς ή τμήματα οδών ή επιφυλάσσει την πρόσβαση σε αυτούς για ορισμένες κατηγορίες χρηστών ή οχημάτων». Σύμφωνα με το άρθρο L. 2511-27 του ίδιου Κώδικα, όπως ισχύει στην υπό κρίση διαφορά: «Ο Δήμαρχος μπορεί, υπό την εποπτεία και την ευθύνη του, να παράσχει εξουσιοδότηση υπογραφής στον γενικό διευθυντή των υπηρεσιών του δημαρχείου και στους αρμόδιους των δημοτικών υπηρεσιών».

3. Πρώτον, τα επίδικα μέτρα που ελήφθησαν δυνάμει των ανωτέρω διατάξεων εφαρμόζονται μόνο εντός του Δήμου Παρισίων και δεν έχουν ούτε ως αντικείμενο ούτε ως αποτέλεσμα τη θέσπιση απαγορεύσεων κυκλοφορίας εκτός του Δήμου αυτού. Ως εκ τούτου, κατά την έκδοση της αναιρεσιβαλλόμενης αποφάσεως, ο Δήμαρχος του Παρισιού και ο Νομάρχης της Αστυνομίας δεν παρέβησαν την έκταση των αρμοδιοτήτων τους. Κατά συνέπεια, ο λόγος αναιρέσεως λόγω αναρμοδιότητας πρέπει να απορριφθεί.

4. Δεύτερον, η αναιρεσιβαλλόμενη απόφαση υπογράφηκε από τον κ. Didier Bailly, Γενικό Διευθυντή Αυτοκινητοδρόμων και Μετακινήσεων, και τον κ. Jean Benet, Διευθυντή Μεταφορών και Δημόσιας Προστασίας. Αφενός, με την απόφαση της 24ης Ιουλίου 2014, η οποία δημοσιεύθηκε δεόντως στις 25 Ιουλίου 2014 στο επίσημο δημοτικό δελτίο της πόλης του Παρισιού, ο Δήμαρχος του Παρισιού διόρισε τον κ. Didier Bailly ως Γενικό Διευθυντή Αυτοκινητοδρόμων και Μετακινήσεων. Με την απόφαση της 15ης Ιουνίου 2016, η οποία δημοσιεύθηκε δεόντως στις 31 Ιουλίου 2016 στο επίσημο δημοτικό δελτίο της πόλης του Παρισιού, ο Δήμαρχος του Παρισιού ανέθεσε, βάσει των ανωτέρων διατάξεων του άρθρου L. 2511-27 του Γενικού Κώδικα Τοπικής Αυτοδιοίκησης, στον κ. Ο Didier Bailly, Γενικός Διευθυντής Αυτοκινητοδρόμων και Μετακινήσεων, να υπογράφει όλες τις πράξεις, διατάγματα και αποφάσεις που συντάσσονται από τις υπηρεσίες που υπάγονται στην αρμοδιότητά του, στο πλαίσιο των αρμοδιοτήτων του, οι οποίες περιλαμβάνουν τον καθορισμό και την εφαρμογή της πολιτικής μετακινήσεων, δυνάμει αποφάσεως της 4ης Ιουλίου 2014 του Δημάρχου του Παρισιού, η οποία δημοσιεύθηκε δεόντως στις 8 Ιουλίου 2014 στο επίσημο δημοτικό δελτίο του Δήμου του Παρισιού. Από την άλλη πλευρά, με απόφαση της 20ής Δεκεμβρίου 2016, η οποία δημοσιεύθηκε δεόντως στις 21 Δεκεμβρίου 2016 στη συλλογή ειδικών διοικητικών πράξεων της Νομαρχίας του Παρισιού, ο Νομάρχης της Αστυνομίας ανέθεσε στον κ. Jean Benet, Διευθυντή Μεταφορών και Δημόσιας Προστασίας, να υπογράφει όλες τις πράξεις, διατάγματα και αποφάσεις που είναι αναγκαίες για την εκτέλεση των καθηκόντων του, στις οποίες περιλαμβάνεται και η αστυνόμευση της οδικής κυκλοφορίας, δυνάμει αποφάσεως του Νομάρχη της

Αστυνομίας της 30ής Ιουνίου 2016, η οποία δημοσιεύθηκε δεόντως στις 8 Ιουλίου 2016 στο επίσημο δημοτικό δελτίο του Δήμου Παρισίων. Κατά συνέπεια, ο λόγος αναιρέσεως που αντλείται από την έλλειψη δικαιοδοσίας των υπογραφόντων για την αναιρεσιβαλλόμενη απόφαση πρέπει να απορριφθεί.

5. Τρίτον, η αναιρεσιβαλλόμενη απόφαση περιέχει έκθεση των νομικών και πραγματικών στοιχείων στα οποία στηρίζεται και, ειδικότερα, στοιχεία σχετικά με τις εκπομπές ατμοσφαιρικών ρύπων στο Παρίσι και το μερίδιο της οδικής κυκλοφορίας στις εκπομπές αυτές. Κατά συνέπεια, και εν πάση περιπτώσει, ο λόγος αναιρέσεως πρέπει να απορριφθεί.

II. Σχετικά με τις διαδικασίες διαβούλευσης:

6. Πρώτον, σύμφωνα με τους όρους του άρθρου L. 2213-4-1 σημείο III του Γενικού Κώδικα Τοπικής Αυτοδιοίκησης, το σχέδιο της απόφασης «*συνοδεύεται από μελέτη στην οποία παρουσιάζεται ο σκοπός των περιοριστικών μέτρων, αιτιολογείται η αναγκαιότητά τους και εκτίθενται τα περιβαλλοντικά και υγειονομικά οφέλη που αναμένονται από την εφαρμογή τους, ιδίως όσον αφορά τη βελτίωση της ποιότητας του αέρα και τη μείωση της έκθεσης του πληθυσμού στην ατμοσφαιρική ρύπανση (...)*». Το άρθρο R. 2213-1-0-1 του ίδιου κώδικα ορίζει ότι «*Η μελέτη που δικαιολογεί τη δημιουργία μιας ζώνης περιορισμένης κυκλοφορίας, όπως αναφέρεται στο άρθρο L. 2213-4-1 σημείο III, περιλαμβάνει, ιδίως, μια μη τεχνική περίληψη, μια περιγραφή της αρχικής κατάστασης της ποιότητας του αέρα στην εν λόγω περιοχή, καθώς και μια αξιολόγηση των :* / 1° *Τον πληθυσμό που αφορά η υπέρβαση ή ο κίνδυνος υπέρβασης των προτύπων ποιότητας αέρα, / 2° Τις εκπομπές ατμοσφαιρικών ρύπων λόγω των οδικών μεταφορών στη συγκεκριμένη ζώνη, / 3° Το ποσοστό των οχημάτων που αφορά ο περιορισμός και, κατά περίπτωση, τις προβλεπόμενες εξαιρέσεις, / 4° Τις μειώσεις των εκπομπών ατμοσφαιρικών ρύπων που αναμένονται ως αποτέλεσμα της δημιουργίας της ζώνης περιορισμένης κυκλοφορίας (...)*».

7. Εν προκειμένω, η μελέτη που εκπονήθηκε τον Οκτώβριο του 2016 από την ένωση AirParif, η οποία δημοσιοποιήθηκε και συνόδευε το σχέδιο της επίδικης αποφάσεως, περιλαμβάνει μια εκτίμηση, αφενός, του πληθυσμού που εκτίθεται σε υπερβολικά επίπεδα ρύπανσης, αφετέρου, των εκπομπών που συνδέονται με την οδική κυκλοφορία και, τέλος, των επιπτώσεων της δημιουργίας ζώνης περιορισμένης κυκλοφορίας στις εν λόγω εκπομπές. Οι εκτιμήσεις αυτές, οι οποίες είναι επαρκώς ακριβείς και λεπτομερείς, πληρούν τις απαιτήσεις των προαναφερόμενων διατάξεων του άρθρου R. 2213-1-0-1 του Γενικού Κώδικα Τοπικής Αυτοδιοίκησης και επιτρέπουν έτσι τον καθορισμό των περιβαλλοντικών και υγειονομικών οφελών που αναμένονται από τα επίδικα μέτρα, σύμφωνα με τις προαναφερόμενες διατάξεις του άρθρου L. 2213-4-1 του ίδιου Κώδικα. Κατά συνέπεια, ο λόγος αναιρέσεως που αντλείται από παράβαση των εν λόγω νομοθετικών διατάξεων πρέπει να απορριφθεί.

8. Δεύτερον, σύμφωνα με το άρθρο L. 2213-4-1 σημείο III του Γενικού Κώδικα Τοπικής Αυτοδιοίκησης, το σχέδιο αποφάσεως, συνοδευόμενο από τη μελέτη που αναφέρεται στα προηγούμενα σημεία, «*υποβάλλεται για γνωμοδότηση, από την αρμόδια*

αρχή, στις αρχές που οργανώνουν την κινητικότητα στις ζώνες και στις περιφέρειές τους, στα δημοτικά συμβούλια των όμορων δήμων, στους διαχειριστές των οδικών αξόνων και στα εμπλεκόμενα επιμελητήρια. Κατά την εκπνοή της προθεσμίας που προβλέπει το διάταγμα στο σημείο V του παρόντος άρθρου, θεωρείται ότι υπάρχει θετική γνωμοδότηση. (...)»

9. Κατ' εφαρμογή των διατάξεων αυτών, οι συντάκτες της αναιρεσιβαλλόμενης αποφάσεως δεν ήταν υποχρεωμένοι να ζητήσουν τη γνώμη του περιφερειακού συμβουλίου του Ile-de-France, ούτε της οργάνωσης με την επωνυμία «Groupement des autorités responsables de transport». Επιπλέον, όλοι όσοι συμμετείχαν στη διαβούλευση ήταν νομίμως σε θέση να αποφανθούν κατά τρόπο ευνοϊκό μέσω γνωμοδοτήσεων. Κατά συνέπεια, ο λόγος αναιρέσεως που αντλείται από την παράβλεψη των προαναφερθεισών διατάξεων του άρθρου L. 2213-4-1 σημείο III του Γενικού Κώδικα Τοπικής Αυτοδιοίκησης πρέπει να απορριφθεί.

10. Τρίτον, προκειμένου να καθοριστούν οι διαδικασίες δημόσιας διαβούλευσης, το άρθρο L. 2213-4-1 σημείο III του Γενικού Κώδικα Τοπικής Αυτοδιοίκησης, που δημιουργήθηκε με το άρθρο 48 του νόμου της 17ης Αυγούστου 2015 που προαναφέρθηκε, παραπέμπει στο άρθρο L. 122-8 του Περιβαλλοντικού Κώδικα, ο οποίος ίσχυε, κατά την ημερομηνία της παρούσας αναφοράς, για σχέδια, διαγράμματα, προγράμματα και άλλα έγγραφα σχεδιασμού, τα οποία απαιτούν περιβαλλοντική εκτίμηση, αλλά δεν υπόκεινται σε δημόσια έρευνα ή άλλη μορφή δημόσιας διαβούλευσης βάσει του Περιβαλλοντικού Κώδικα ή ειδικών νομοθετικών διατάξεων. Εντούτοις, δυνάμει του άρθρου 1 παράγραφος 13 του προαναφερθέντος διατάγματος της 3ης Αυγούστου 2016, το άρθρο L. 122-8 του Περιβαλλοντικού Κώδικα καταργήθηκε και το άρθρο L. 122-9 του ίδιου κώδικα, το οποίο αφορά τη διαβίβαση στο εμπλεκόμενο κράτος μέλος της Ευρωπαϊκής Ένωσης σχεδίων ή προγραμμάτων των οποίων η εφαρμογή ενδέχεται να έχει σημαντικές επιπτώσεις στο περιβάλλον του, έγινε το νέο άρθρο L. 122-8 του Περιβαλλοντικού Κώδικα. Συνεπώς, ως αποτέλεσμα της αντικατάστασης αυτής, οι συντάκτες της αναιρεσιβαλλόμενης απόφασης δεν υποχρεώθηκαν να εφαρμόσουν το νέο αυτό άρθρο L. 122-8 του Περιβαλλοντικού Κώδικα. Για να ανταποκριθούν στην υποχρέωση δημόσιας διαβούλευσης, η οποία προβλέπεται από το άρθρο L. 2213-4-1 του Γενικού Κώδικα Τοπικής Αυτοδιοίκησης, οι συντάκτες της αναιρεσιβαλλόμενης απόφασης μπορούσαν νομίμως να εφαρμόσουν τις διατάξεις του άρθρου L. 120-1 του Κώδικα Περιβάλλοντος, οι οποίες μεταφέρθηκαν στο άρθρο L. 123-19-1 του ίδιου κώδικα με το άρθρο 2 του προαναφερθέντος διατάγματος της 3ης Αυγούστου 2016.

11. Σύμφωνα με το άρθρο L. 120-1 σημείο II του Περιβαλλοντικού Κώδικα, που μεταφέρθηκε στο άρθρο L. 123-19-1 του ίδιου κώδικα: «*Με την επιφύλαξη των διατάξεων του άρθρου L. 123-19-6, το σχέδιο απόφασης που αναφέρεται στο σημείο I, συνοδευόμενο από υπόμνημα παρουσίασης που διευκρινίζει ιδίως το πλαίσιο και τους στόχους του σχεδίου αυτού, διατίθεται στο κοινό με ηλεκτρονικά μέσα και, κατόπιν αιτήσεως που υποβάλλεται υπό τους όρους που καθορίζονται με διάταγμα, διατίθεται για διαβούλευση σε έντυπη μορφή στις Νομαρχίες και Υπονομαρχίες όσον αφορά τις αποφάσεις των κρατικών αρχών, συμπεριλαμβανομένων των ανεξάρτητων διοικητικών αρχών, και των κρατικών δημόσιων ιδρυμάτων, ή στην έδρα της αρχής όσον αφορά τις αποφάσεις άλλων αρχών. (...) / (...) / Το σχέδιο απόφασης δεν μπορεί να εγκριθεί*

οριστικά πριν από τη λήξη της προθεσμίας που επιτρέπει την εξέταση των παρατηρήσεων και προτάσεων που υποβλήθηκαν από το κοινό και τη σύνταξη περίληψης των παρατηρήσεων και προτάσεων αυτών. Εκτός εάν δεν υπάρχουν σχόλια και προτάσεις, η προθεσμία αυτή δεν μπορεί να είναι μικρότερη από τέσσερις ημέρες από την ημερομηνία λήξης της διαβούλευσης / (...) / Το αργότερο κατά την ημερομηνία δημοσίευσης της απόφασης και για περίοδο τουλάχιστον τριών μηνών, η διοικητική αρχή που έλαβε την απόφαση δημοσιοποιεί, με ηλεκτρονικά μέσα, την περίληψη των παρατηρήσεων και προτάσεων του κοινού, αναφέροντας εκείνες που ελήφθησαν υπόψη, τα σχόλια και τις προτάσεις που υποβλήθηκαν με ηλεκτρονικά μέσα και, σε χωριστό έγγραφο, το σκεπτικό επί του οποίου θεμελιώνεται η απόφαση».

1°) d'annuler l'arrêté n° 2017-P-0007 du 14 janvier 2017 par lequel la maire de Paris et le préfet de police ont instauré une zone à circulation restreinte dans la commune de Paris pour une durée de cinq ans ;

2°) de mettre à la charge de l'État et de la ville de Paris une somme de 4 000 euros au titre de l'article L. 761-1 du code de justice administrative.

Il soutient que :

- l'arrêté attaqué est insuffisamment motivé ;
- il porte une atteinte disproportionnée au droit de propriété, à la liberté d'entreprendre, à la liberté du commerce et de l'industrie, ainsi qu'à la liberté d'aller et de venir ;
- il méconnaît le principe d'égalité ;
- il méconnaît la directive n° 2015-1535 du 9 septembre 2015.

Par un mémoire en défense, enregistré le 15 mai 2017, le préfet de police conclut au rejet de la requête.

Il fait valoir que les moyens soulevés par le requérant ne sont pas fondés.

Par un mémoire en défense, enregistré le 22 décembre 2017, la ville de Paris, représentée par Me Falala, conclut au rejet de la requête et à ce qu'une somme de 2 000 euros soit mise à la charge du requérant au titre de l'article L. 761-1 du code de justice administrative.

Elle fait valoir que :

- le requérant ne justifie que partiellement de son intérêt pour agir ;
- les moyens soulevés par le requérant ne sont pas fondés.

Vu les autres pièces du dossier.

- II. Par une requête n° 1704613 et des mémoires, enregistrés le 16 mars 2017, le 21 décembre 2017, le 20 avril 2018 et le 27 avril 2018, l'Union pour la défense de l'égalité et de la liberté de circuler motorisé (UDELCIM), M. M. R. et M. F. V.

, représentés par Me Tabet, demandent au tribunal dans le dernier état de leurs écritures :

1°) d'annuler l'arrêté n° 2017-P-0007 du 14 janvier 2017 par lequel la maire de Paris et le préfet de police ont instauré une zone à circulation restreinte dans la commune de Paris pour une durée de cinq ans ;

2°) d'enjoindre à la maire de Paris de publier, à ses frais et dans la limite de 1 000 euros par insertion, le dispositif du jugement à intervenir dans trois journaux et magazines au choix de l'association ;

3°) de mettre les entiers dépens à la charge de la ville de Paris ;

4°) de mettre solidairement à la charge de la ville de Paris et de l'État au titre de l'article L. 761-1 du code de justice administrative une somme de 10 000 euros au bénéfice de l'UDELCIM, de 600 euros au bénéfice de M. R. , ainsi que de 500 euros au bénéfice de M. V.

Ils soutiennent que :

- l'arrêté attaqué a été signé par une autorité incompétente ;
- il est entaché d'un défaut de motivation ;
- la consultation du public est irrégulière ;
- le conseil régional d'Ile-de-France et le GART n'ont pas été consultés ;
- l'étude joint au projet d'arrêté est lacunaire ;

il est entaché d'une erreur manifeste d'appréciation ;

- il méconnaît le principe d'égalité des usagers du domaine public ;
- il méconnaît la liberté d'aller et de venir et le droit de propriété.

Par un mémoire en défense, enregistré le 3 mai 2017, le préfet de police conclut au rejet de la requête.

Il fait valoir que les moyens soulevés par les requérants ne sont pas fondés.

Par un mémoire en défense, enregistré le 20 avril 2018, la maire de Paris conclut au rejet de la requête et à ce qu'une somme de 2 000 euros soit mise à la charge des requérants.

Elle fait valoir que les moyens soulevés par les requérants ne sont pas fondés.

Un mémoire a été enregistré le 17 mai 2018 pour la maire de Paris.

Vu les autres pièces du dossier.

III. Par une requête n° 1704617 et des mémoires, enregistrés le 16 mars 2017, le 9 juin 2017 et le 20 décembre 2017, la Fédération française des automobilistes citoyens (FFAC), représentée par Me Costantini, demande au tribunal dans le dernier état de ses écritures :

1°) d'annuler l'arrêté n° 2017-P-0007 du 14 janvier 2017 par lequel la maire de Paris et le préfet de police ont instauré une zone à circulation restreinte dans la commune de Paris pour une durée de cinq ans, à l'exception de son article 6 portant abrogation de l'arrêté n° 2016-P- 0114 de la maire de Paris et du préfet de police du 24 juin 2016 ;

2°) d'enjoindre à la maire de Paris et au préfet de police de retirer, à leurs frais exclusifs, l'ensemble des panneaux matérialisant la zone de circulation restreinte dans un délai de deux mois à compter de la notification du jugement à intervenir, sous astreinte de 100 euros par jour de retard ;

3°) de mettre solidairement à la charge de la ville de Paris et de l'Etat une somme de 1 500 euros au titre de l'article L. 761-1 du code de justice administrative.

Elle soutient que :

- l'arrêté attaqué a été signé par une autorité incompétente ;
- la consultation du public est irrégulière ;
- l'étude jointe au projet d'arrêté est lacunaire ;
- il méconnaît l'article L. 2213-4-1 du code général des collectivités territoriales ;

- il méconnaît l'article R. 2213-1-0-1 du code général des collectivités territoriales ;
- il porte une atteinte injustifiée et disproportionnée au droit de propriété et à la liberté d'aller et de venir.

Par un mémoire en défense, enregistré le 5 mai 2017, le préfet de police conclut au rejet de la requête.

Il fait valoir que les moyens soulevés par la requérante ne sont pas fondés.

Par des mémoires en défense, enregistrés le 6 novembre 2017 et le 16 février 2018, la ville de Paris, représentée par Me Falala, conclut au rejet de la requête et à ce qu'une somme de 2 000 euros soit mise à la charge de la requérante au titre de l'article L. 761-1 du code de justice administrative.

Elle fait valoir que :

- la requérante ne justifie pas de son intérêt pour agir ;
- les moyens soulevés par les requérants ne sont pas fondés.

Vu les autres pièces du dossier.

IV. Par une requête n° 1704678 et un mémoire, enregistrés le 18 mars 2017 et le 8 janvier 2018, la Fédération française des motards en colère Paris Petite couronne (FFMC PPC),

M. A. B. et Mme M-J. T., représentés par Me Imbault, demandent au tribunal dans le dernier état de leurs écritures :

1°) d'annuler l'arrêté n° 2017-P-0007 du 14 janvier 2017 par lequel la maire de Paris et le préfet de police ont instauré une zone à circulation restreinte dans la commune de Paris pour une durée de cinq ans ;

2°) de mettre à la charge de la ville de Paris et de l'État une somme de 3 000 euros au titre de l'article L. 761-1 du code de justice administrative.

Ils soutiennent que :

- la consultation du public est irrégulière ;
- l'étude jointe au projet d'arrêté est lacunaire ;
- l'arrêté attaqué méconnaît l'article L. 2213-4-1 du code général des collectivités territoriales ;
- il méconnaît l'article R. 2213-1-0-1 du code général des collectivités territoriales ;
- il méconnaît le principe d'égalité devant les charges publiques ;
- il est entaché d'une erreur de fait ;
- il porte une atteinte disproportionnée au droit de propriété ; et la liberté d'aller et de

venir.

Par un mémoire en défense, enregistré le 18 décembre 2017, le préfet de police conclut au rejet de la requête.

Il fait valoir que les moyens soulevés par les requérants ne sont pas fondés.

Par un mémoire en défense, enregistré le 8 janvier 2018, la ville de Paris, représentée par Me Falala, conclut au rejet de la requête et à ce qu'une somme de 2 000 euros soit mise à la charge des requérants au titre de l'article L. 761-1 du code de justice administrative.

Elle fait valoir que :

- la requête est irrecevable, faute de comporter l'énoncé de moyens ;
- les requérants ne justifient pas leur intérêt pour agir ;
- l'association ne justifie pas sa qualité pour agir ;
- à titre subsidiaire, elle s'approprie les conclusions présentées par le préfet de police.

Vu les autres pièces du dossier.

Vu :

- la convention européenne de sauvegarde des droits de l'homme et des libertés fondamentales ;
 - la directive 70/220/CEE du 20 mars 1970 modifiée,
 - la directive 2008/50/CE du 21 mai 2008,
 - la directive (UE) 2015/1535 du 9 septembre 2015,
 - le code général des collectivités territoriales,
 - le code de l'environnement,
 - le code de la route,
- la loi n° 2015-992 du 17 août 2015,
- l'ordonnance n° 2016-1058 du 3 août 2016,
 - l'arrêté du 18 juin 1991 relatif à la mise en place et à l'organisation du contrôle technique des véhicules dont le poids n'excède pas 3,5 tonnes,
 - l'arrêté du 9 février 2009 du ministre de l'écologie, de l'énergie, du développement durable et de l'aménagement du territoire,
 - l'arrêté du 15 mai 2013 visant les conditions d'installation et de réception des dispositifs de post-équipement permettant de réduire les émissions de polluants des véhicules en service,
 - l'arrêté du 21 juin 2016 du ministre de l'environnement, de l'énergie et de la mer, du ministre de l'aménagement du territoire, de la ruralité et des collectivités territoriales et du ministre de l'intérieur,
 - le code de justice administrative.

Les parties ont été régulièrement averties du jour de l'audience. Ont été entendus au cours de l'audience publique :

- le rapport de M. Eustache,
- les conclusions de M. Doré,
- et les observations de Me Perier, représentant M. D., de Me Tabet, représentant l'Union pour la défense de l'égalité et de la liberté de circuler motorisé, M. R. et M. V. , de Me Costantini, représentant la Fédération française des automobilistes citoyens, de Me Imbault, représentant la Fédération française des motards en colère Paris Petite couronne, M. B. et Mme T., ainsi que de Me Falala, représentant la ville de Paris.

Considérant ce qui suit :

1. Par un arrêté n° 2017-P-0007 du 14 janvier 2017, la maire de Paris et le préfet de police ont instauré une zone à circulation restreinte dans la commune de Paris. Par les requêtes n° 1704331, 174613, 174617 et 174678 visées ci-dessus, qu'il y a lieu de joindre, les requérants demandent l'annulation de cet arrêté.

I. Sur la compétence et la motivation :

2. Aux termes du I de l'article L. 2213-4-1 du code général des collectivités territoriales, créé par l'article 48 de la loi du 17 août 2015 visée ci-dessus : « *Pour lutter contre la pollution atmosphérique, des zones à circulation restreinte peuvent être créées (...), par le maire (...), sur tout ou partie du territoire de la commune (...).* ». Aux termes de l'article L. 2512-14 du même code, dans sa rédaction applicable au présent litige : « *Les pouvoirs conférés au maire par le premier alinéa de l'article L. 2213-1 et par les articles L. 2213-2 à L. 2213-6 sont, à Paris, exercés par le maire de Paris sous réserve des dispositions ci-après. / Pour les motifs d'ordre public ou liés à la sécurité des personnes et des biens ou pour assurer la protection du siège des institutions de la République et des représentations diplomatiques, le préfet de police détermine, de façon permanente ou temporaire, des sites où il réglemente les conditions de circulation et de stationnement dans certaines voies ou portions de voies, ou en réserve l'accès à certaines catégories d'usagers ou de véhicules* ». Aux termes de l'article L. 2511-27 du même code, dans sa rédaction applicable au présent litige : « *Le maire de la commune peut donner sous sa surveillance et sa responsabilité, par arrêté, délégation de signature au directeur général des services de la mairie et aux responsables de services communaux* ».

3. En premier lieu, les mesures litigieuses prises en application des dispositions précitées ne s'appliquent qu'à l'intérieur de la commune de Paris et n'ont ni pour objet, ni pour effet d'instaurer des interdictions de circulation en dehors de cette commune. Par suite, en édictant l'arrêté attaqué, la maire de Paris et le préfet de police n'ont pas méconnu l'étendue de leur compétence. Dès lors, le moyen tiré d'un vice d'incompétence doit être écarté.

4. En deuxième lieu, l'arrêté attaqué a été signé par M. Didier Bailly, directeur général de la voirie et des déplacements, et M. Jean Benet, directeur des transports et de la protection du public. D'une part, par un arrêté du 24 juillet 2014, régulièrement publié le 25 juillet 2014 au bulletin municipal officiel de la ville de Paris, la maire de Paris a nommé M. Didier Bailly directeur général de la voirie et des déplacements. Par un arrêté du 15 juin 2016, régulièrement publié le 31 juillet 2016 au bulletin municipal officiel de la ville de Paris, la maire de Paris a donné délégation, sur le fondement des dispositions précitées de l'article L. 2511-27 du code général des collectivités territoriales, à M. Didier Bailly, directeur général de la voirie et des déplacements, à l'effet de signer tous arrêtés, actes et décisions préparés par les services placés sous son autorité, dans la limite de ses attributions, parmi lesquelles figurent la définition et la mise en œuvre de la politique des déplacements, en vertu d'un arrêté du 4 juillet 2014 de la mairie de Paris, régulièrement publié le 8 juillet 2014 au bulletin municipal officiel de la ville de Paris. D'autre part, par un arrêté du 20 décembre 2016,

régulièrement publié le 21 décembre 2016 au recueil des actes administratifs spécial de la préfecture de Paris, le préfet de police a donné délégation à M. Jean Benet, directeur des transports et de la protection du public, à l'effet de signer tous arrêtés, actes et décisions nécessaires à l'exercice de ses missions, parmi lesquelles figure la police de la circulation, en vertu d'un arrêté du 30 juin 2016 du préfet de police, régulièrement publié le 8 juillet 2016 au bulletin municipal officiel de la ville de Paris. Par suite, le moyen tiré de l'incompétence des signataires de l'arrêté attaqué doit être écarté.

5. En troisième lieu, l'arrêté attaqué comporte l'énoncé des considérations de droit et de fait qui en constituent son fondement et, notamment, des éléments relatifs aux émissions de polluants atmosphériques à Paris et à la part du trafic routier dans ses émissions. Par suite et en tout état de cause, le moyen tiré d'un défaut de motivation doit être écarté.

II. Sur les procédures de consultation :

6. En premier lieu, au terme du III de l'article L. 2213-4-1 du code général des collectivités territoriales, le projet d'arrêté est « *accompagné d'une étude présentant l'objet des mesures de restriction, justifiant leur nécessité et exposant les bénéfices environnementaux et sanitaires attendus de leur mise en œuvre, notamment en termes d'amélioration de la qualité de l'air et de diminution de l'exposition de la population à la pollution atmosphérique. (...)* ». L'article R. 2213-1-0-1 du même code dispose que « *L'étude justifiant la création d'une zone à circulation restreinte telle que mentionnée au III de l'article L. 2213-4-1 comporte notamment un résumé non technique, une description de l'état initial de la qualité de l'air sur la zone concernée ainsi qu'une évaluation : / 1° De la population concernée par les dépassements ou le risque de dépassement des normes de qualité de l'air ; / 2° Des émissions de polluants atmosphériques dues au transport routier sur la zone concernée ; / 3° De la proportion de véhicules concernés par les restrictions et, le cas échéant, les dérogations prévues ; / 4° Des réductions des émissions de polluants atmosphériques attendues par la création de la zone à circulation restreinte (...)* ».
7. En l'espèce, l'étude réalisée en octobre 2016 par l'association AirParif, qui a été rendue publique et qui accompagnait le projet d'arrêté litigieux, comporte une évaluation, d'une part, de la population exposée à des niveaux excessifs de pollution, d'autre part, des émissions liées au trafic routier et, enfin, de l'impact de la création d'une zone à circulation restreinte sur ces émissions. Ces évaluations, qui sont suffisamment précises et circonstanciées, satisfont aux exigences des dispositions précitées de l'article R. 2213-1-0-1 du code général des collectivités territoriales et permettent ainsi d'exposer les bénéfices

environnementaux et sanitaires attendus des mesures litigieuses, conformément aux dispositions précitées de l'article L. 2213-4-1 du même code. Par suite, le moyen tiré de la méconnaissance de ces dispositions législatives doit être écarté.

8. En deuxième lieu, aux termes du III de l'article L. 2213-4-1 du code général des collectivités territoriales, le projet d'arrêté, accompagné de l'étude mentionnée aux points précédents *« est soumis pour avis, par l'autorité compétente, aux autorités organisatrices de la mobilité dans les zones et dans leurs abords, aux conseils municipaux des communes limitrophes, aux gestionnaires de voirie, ainsi qu'aux chambres consulaires concernées. A l'expiration d'un délai fixé par le décret prévu au V du présent article, cet avis est réputé favorable. (...)»*.
9. En application de ces dispositions, les auteurs de l'arrêté attaqué n'étaient pas tenus de recueillir l'avis du conseil régional d'Ile-de-France, ni l'association dénommée « Groupement des autorités responsables de transport ». En outre, les personnes consultées ont pu régulièrement se prononcer d'une manière favorable par des avis implicites. Par suite, le moyen tiré de la méconnaissance des dispositions précitées du III de l'article L. 2213-4-1 du code général des collectivités territoriales doit être écarté.
10. En troisième lieu, pour définir les modalités de consultation du public, le III de l'article L. 2213-4-1 du code général des collectivités territoriales, créé par l'article 48 de la loi du 17 août 2015 visée ci-dessus, renvoie à l'article L. 122-8 du code de l'environnement, lequel s'appliquait, à la date de ce renvoi, aux projet de plan, de schéma, de programme et d'autres documents de planification, qui nécessitent une évaluation environnementale, mais qui ne sont pas soumis à une enquête publique ou à une autre forme de consultation du public par le code de l'environnement ou par des dispositions législatives spécifiques. Toutefois, en vertu du 13° de l'article 1er de l'ordonnance du 3 août 2016 visée ci-dessus, l'article L. 122-8 du code de l'environnement a été abrogé et l'article L. 122-9 du même code, qui porte sur la transmission à l'Etat membre de l'Union européenne concerné des projets de plan ou de programmes dont la mise en œuvre est susceptible de produire des effets notables sur son environnement, est devenu le nouvel article L. 122-8 du code de l'environnement. Dès lors, par l'effet de cette substitution, les auteurs de l'arrêté attaqué n'étaient pas tenus de faire application de ce nouvel article L. 122-8 du code de l'environnement. Pour satisfaire à l'obligation de consultation du public, prévue par le III de l'article L. 2213-4-1 du code général des collectivités territoriales, les auteurs de l'arrêté attaqué ont pu légalement faire application des dispositions de l'article L. 120-1 du code de l'environnement, qui ont été transférées à l'article L. 123-19-1 du même code par l'article 2 de l'ordonnance du 3 août 2016 visée ci-dessus.

11. Aux termes du II l'article L. 120-1 du code de l'environnement, transféré à l'article L. 123-19-1 du même code : « *Sous réserve des dispositions de l'article L. 123-19-6, le projet d'une décision mentionnée au I, accompagné d'une note de présentation précisant notamment le contexte et les objectifs de ce projet, est mis à disposition du public par voie électronique et, sur demande présentée dans des conditions prévues par décret, mis en consultation sur support papier dans les préfectures et les sous-préfectures en ce qui concerne les décisions des autorités de l'Etat, y compris les autorités administratives indépendantes, et des établissements publics de l'Etat, ou au siège de l'autorité en ce qui concerne les décisions des autres autorités. (...) / (...) / Le projet de décision ne peut être définitivement adopté avant l'expiration d'un délai permettant la prise en considération des observations et propositions déposées par le public et la rédaction d'une synthèse de ces observations et propositions. Sauf en cas d'absence d'observations et propositions, ce délai ne peut être inférieur à quatre jours à compter de la date de la clôture de la consultation. / (...) / Au plus tard à la date de la publication de la décision et pendant une durée minimale de trois mois, l'autorité administrative qui a pris la décision rend publics, par voie électronique, la synthèse des observations et propositions du public avec l'indication de celles dont il a été tenu compte, les observations et propositions déposées par voie électronique ainsi que, dans un document séparé, les motifs de la décision* ».

ΣΧΟΛΙΑΣΜΟΣ

Το κείμενο που επιλέχθηκε προκειμένου να εκπονηθεί η συγκεκριμένη πτυχιακή εργασία, αποτελεί μέρος μιας δικαστικής απόφασης από το «Tribunal Administratif de Paris». Όπως εύκολα γίνεται αντιληπτό, πρόκειται για ένα κείμενο αμιγώς νομικού περιεχομένου, με ειδική ορολογία και με μια συγκεκριμένη μορφολογική, συντακτική, λεξιλογική και υφολογική προσέγγιση που χρίζει ιδιαίτερης προσοχής, τόσο κατά την ανάγνωση και κατανόηση του πρωτότυπου κειμένου, όσο και κατά την μεταφραστική διαδικασία.

Κάθε νομικό κείμενο αποτελείται κατεξοχήν από νομική ορολογία. Η μετάφραση τέτοιου είδους κειμένων είναι μια δύσκολη και απαιτητική διαδικασία που απαιτεί εμπειρία και γνώση τόσο των μεταφραστικών τεχνικών, όσο και τις νομικής επιστήμης, προκειμένου να γίνει αφενός μεν αντιληπτό και κατανοητό το νόημα και το περιεχόμενο του πρωτοτύπου από τον μεταφραστή, αφετέρου δε ο ίδιος να παράγει ένα αξιόπιστο και ορθό μετάφρασμα, χωρίς νοηματικά κενά και χωρίς παρεκκλίσεις στο νόημα, το ύφος και την δομή μεταξύ των δύο κειμένων.

Θεωρείται σκόπιμο και ορθό, προτού αναφερθούν οι μεταφραστικές δυσκολίες που εντοπίστηκαν στην εν λόγω δικαστική απόφαση, αλλά και οι τρόποι επίλυσης των συγκεκριμένων δυσκολιών, να γίνει μια αναλυτική αναφορά σε μεταφραστικές τεχνικές που είτε ακολουθήθηκαν είτε απορρίφθηκαν κατά την διαδικασία μετάφρασης του παραπάνω κειμένου. Πιο αναλυτικά, τα διάφορα μεταφραστικά μοντέλα και η μεθοδολογία της μετάφρασης αποτελούν εφόδια με τα οποία ο κάθε μεταφραστής εξοπλίζεται με τελικό στόχο την εκπόνηση μια άρτιας μετάφρασης. Σύμφωνα με την θεωρία των Jean Paul Vinay & Jean Darbelnet μέσα από το έργο τους *Stylistique Comparée du Français et de l'Anglais* (1958), υπάρχουν δύο γενικές μεταφραστικές κατευθύνσεις και στρατηγικές, τις οποίες ο μεταφραστής δύναται να ακολουθήσει. Πρόκειται για την άμεση μετάφραση (*traduction directe*), αλλά και την πλάγια μετάφραση (*traduction oblique*), διαχωρισμός που έγκειται ανάμεσα στην διάκριση μεταξύ κυριολεκτικής και ελεύθερης μετάφρασης.

Σε περιπτώσεις που ακολουθείται άμεση μετάφραση, η εν λόγω θεωρία αναφέρει τρεις διαφορετικές μεταφραστικές μεθόδους και τεχνικές. Ειδικότερα, γίνεται λόγος για α) «δάνειο», την μεταφορά λέξης από την γλώσσα πηγή απευθείας και χωρίς καμία τυπική, υφολογική ή σημασιολογική τροποποίηση, στην γλώσσα στόχο, β) «έκτυπο», τον δανεισμό ενός συντάγματος από τη γλώσσα πηγή και η λέξη προς λέξη μετάφραση το ίδιου στη γλώσσα στόχο, γ) και «κατά λέξη μετάφραση», την αντικατάσταση

ισόμορφων και συνώνυμων συντακτικών δομών από την γλώσσα πηγή στην γλώσσα στόχο.

Σε περιπτώσεις που ακολουθείται πλάγια μετάφραση, η θεωρία των Jean Paul Vinay & Jean Darbelnet αναφέρει τις εξής τεχνικές: δ) «μετάταξη», η αντικατάσταση ενός μέρους του λόγου από κάποιο άλλο, χωρίς ωστόσο να γίνεται λόγος αναγκάστηκε για νοηματικές αλλαγές, ε) «μετατροπία», η αλλαγή της οπτικής γωνίας προκειμένου το μήνυμα να καθίσταται σαφές, σε περιπτώσεις όπου η κατά λέξη μετάφραση και η μετάταξη παρέχουν ένα ορθό γραμματικό αποτέλεσμα με ίσως νοηματικά σφάλματα και ασάφειες, στ) «ισοδυναμία», η αντικατάσταση μιας κατάστασης στην γλώσσα πηγή από μια επικοινωνιακά συγκρίσιμη κατάσταση στην γλώσσα στόχο, ζ) «προσαρμογή», η μεταφορά κάποιας εντελώς διαφορετικής, αλλά ταυτόχρονα ισοδύναμης κατάστασης από την γλώσσα πηγή στην γλώσσα στόχο.

Έχοντας υπόψιν την παραπάνω θεωρία κατά την μεταφραστική διαδικασία του κειμένου, έχει χρησιμοποιηθεί κατά κύριο λόγο η τεχνική της «κατά λέξη μετάφρασης». Αναλυτικότερα, η συγκεκριμένη τεχνική θεωρήθηκε ως αυτή που ενδείκνυται περισσότερο λόγο της ιδιαιτερότητας και του περιεχομένου του κειμένου αυτού. Όπως έχει ήδη αναφερθεί, το συγκεκριμένο κείμενο αποτελεί μια δικαστική απόφαση. Ο μεταφραστής λοιπόν, που αναλαμβάνει ένα τέτοιο είδος κείμενο, οφείλει να γνωρίζει ότι τόσο η δομή όσο και η υφολογική και συντακτική προσέγγιση του πρωτοτύπου πρέπει να μην διαφέρει με αυτήν που θα έχει το μετάφρασμα. Πράγματι, τα νομικά κείμενα χρίζουν μια άλλου είδους προσοχή από τα υπόλοιπα είδη (πχ. λογοτεχνικό είδος), καθώς ο μεταφραστής δεν έχει τόσες ελευθερίες προκειμένου να ακολουθήσει διάφορες μεταφραστικές τεχνικές. Η μετάφραση νομικών κειμένων απαιτεί πιστότητα, σαφήνεια και ακρίβεια καθώς μεταξύ όλων των γλωσσικών και συντακτικών παραγόντων που εμπλέκονται ανάμεσα στην γλώσσα πηγή και στην γλώσσας στόχος, ο μεταφραστής έρχεται αντιμέτωπος και με τουλάχιστον δύο διαφορετικά νομικά συστήματα, οι έννοιες των οποίων θα πρέπει να γίνουν πλήρως αντιληπτές από τους αναγνώστες. Η επιλογή λοιπόν της «κατά λέξη μετάφρασης» έχει γίνει σκόπιμα και θεωρείται ότι ανταποκρίνεται με επιτυχία στο εν λόγω κειμενικό είδος.

Ωστόσο, σε ορισμένα σημεία του κειμένου χρειάστηκε η επιστράτευση και άλλων μεταφραστικών τεχνικών προκειμένου να διασφαλισθεί η ποιότητα και να μεταφερθεί το πραγματικό νόημα χωρίς κάποιου είδους παρανόηση. Για τον λόγο αυτό, εφαρμόστηκε ιδιαιτέρως επιλεκτικά η μεταφραστική τεχνική του «δανείου». Ειδικότερα, το όνομα του δικαστηρίου «Tribunal Administratif de Paris» επιλέχθηκε πλήρως συνειδητά και υπεύθυνα να μην μεταφραστεί (ούτε να μεταγραφεί) από την γλώσσα πηγή στην γλώσσα στόχο. Έπειτα από μεγάλη έρευνα στο διαδίκτυο, αλλά και σε έντυπα λεξικά ειδικής νομικής ορολογίας, έγινε αντιληπτό ότι αφού πρόκειται για την ονομασία ενός γαλλικού δικαστηρίου δεν θα ήταν ορθή επιλογή να μεταφραστεί στα ελληνικά, καθώς πρώτον η μετάφραση της συγκεκριμένης ονομασίας δεν θα εξυπηρετούσε πουθενά και με κανέναν τρόπο, δεδομένου ότι όποιος από τους αναγνώστες επιθυμεί μπορεί να ψάξει εύκολα πληροφορίες για το συγκεκριμένο δικαστήριο γνωρίζοντας λόγω της μετάφρασης αυτής την πρωτότυπη ονομασία του, ενώ ταυτόχρονα το συγκεκριμένο «δάνειο» βοηθάει στην αποφυγή οποιασδήποτε παρανόησης.

Η άνωθεν συνειδητή μεταφραστική επιλογή θα πρέπει σε κάθε περίπτωση να θεωρηθεί ορθή, καθώς η εγκυρότητά της διασταυρώθηκε και μέσα από αναζήτηση σε παράλληλα κείμενα. Πιο αναλυτικά, έγινε έρευνα σε γαλλικά νομικά έγγραφα τα οποία εμπεριέχουν τον όρο «Tribunal Administratif de Paris» και τα οποία είναι δημοσιευμένα στην ιστοσελίδα «curia.europa.eu», το Δικαστικό δίκτυο της Ευρωπαϊκής Ένωσης που στοχεύει στο να επιτευχθεί η συλλογή πληροφοριών και εγγράφων προκειμένου να προωθηθεί η εφαρμογή και η μελέτη του δικαίου της Ευρωπαϊκής Ένωσης. Στο συγκεκριμένο ιστότοπο, όπως και σε όλους τους επίσημους ιστότοπους της Ευρωπαϊκής Ένωσης, τα αναρτώμενα έγγραφα μεταφράζονται ως ειθιστά, σε όλες τις επίσημες γλώσσες αυτής, μια εκ των οποίων είναι και τα ελληνικά. Προκύπτει λοιπόν, ότι η ονομασία του δικαστηρίου αυτού, ανεξαρτήτως της γλώσσας προς την οποία μεταφράζουμε, διατηρείται στην γαλλική γλώσσα. Επί παραδείγματι, πρωτότυπο γαλλικό δικαστικό έγγραφο αναφέρει «Juridiction de renvoi: Tribunal administratif de Paris» με επίσημη ελληνική μετάφραση «Αιτούν δικαστήριο: Tribunal administratif de Paris» (Υπόθεση C-281/19).

Αδιαμφισβήτητα, το έγγραφο που επιλέχθηκε μπορεί να χαρακτηριστεί ως ένα κείμενο υψηλής δυσκολίας τόσο σε επίπεδο κατανόησης, όσο και σε επίπεδο μετάφρασης, λόγω του ειδικού λεξιλογίου του. Η νομική ορολογία ήταν η μεγαλύτερη μεταφραστική πρόκληση και δυσκολία που έπρεπε να αντιμετωπιστεί κατά την μεταφραστική διαδικασία. Η ενδελεχής έρευνα είναι ο μόνος τρόπος επίλυσης τέτοιου είδους προβλημάτων, καθώς το ζητούμενο σε περιπτώσεις μετάφρασης νομικών κειμένων, είναι πάντα η απόλυτη πιστότητα. Όλη η νομική ορολογία του πρωτοτύπου, αποδόθηκε στα ελληνικά, χρησιμοποιώντας διάφορα μεταφραστικά εργαλεία, όπως είναι τα έντυπα λεξικά νομικής ορολογίας, τα διαδικτυακά λεξικά, αλλά και το IATE, η βάση δεδομένων ορολογίας της Ευρωπαϊκής Ένωσης. Όπως γίνεται κατανοητό, η φαντασία και η δημιουργικότητα που μπορεί να είναι απαιτούμενο προσόν κατά την μετάφραση ενός λογοτεχνικού κειμένου ή ενός ποιήματος, στην περίπτωση αυτή θεωρείται μεταφραστικό σφάλμα, καθώς τα νομικά κείμενα συνήθως, δεν στοχεύουν στο να εγείρουν κάποιο συναίσθημα, αλλά στο να πληροφορήσουν το αναγνώστη για ένα νομικό πλαίσιο. Μάλιστα, κατά την μετάφραση νομικών κειμένων, ο μεταφραστής οφείλει να έχει υπόψιν του ότι δεν μεταφράζει απλώς λέξεις και νοήματα, αλλά ολόκληρα νομικά συστήματα που όπως είναι γνωστό διαφέρουν από κράτος σε κράτος. Ο ίδιος έχει την υποχρέωση να καταστήσει απολύτως κατανοητό στους αναγνώστες του μεταφράσματος, ένα κείμενο που τοποθετείται σε ένα ίσως, τελείως διαφορετικό νομικό πλαίσιο από αυτό της χώρας τους, χωρίς ωστόσο να υπάρξει κάποια σύγχυση ή κάποιος εσκεμμένος ή μη παραπλανητικός συσχετισμός μεταξύ των διαφορετικών νομικών συστημάτων.

Προκειμένου η άνω σημείωση να γίνει απολύτως κατανοητή θα γίνει εκτενής αναφορά στον όρο «préfet de police» που συναντήθηκε στο πρωτότυπο και που επιλέχθηκε να μεταφραστεί ως «Νομάρχης της Αστυνομίας». Πράγματι, η απόδοση του εν λόγω γαλλικού όρου ίσως αποτέλεσε ένα από τα πιο σοβαρά μεταφραστικά προβλήματα κατά την διαδικασία απόδοσης της γαλλικής νομικής ορολογίας του συγκεκριμένου κειμένου στην ελληνική γλώσσα. Η άνωθεν αναφερόμενη ελληνική απόδοση του όρου

έχει εντοπιστεί σε γνωστούς και έγκυρους ελληνικούς ειδησεογραφικούς ιστοτόπους¹, όπως είναι «Το ΒΗΜΑ», «Η Ναυτεμπορική» και «Το Πρώτο Θέμα». Ωστόσο, δεδομένου ότι αρκετά συχνά, υπάρχουν διάφορες εναλλακτικές προτάσεις σχετικά με την απόδοση αυτού, έπρεπε να γίνει περαιτέρω έρευνα αναφορικά με το πραγματικό νόημα του εν λόγω γαλλικού όρου μέσα στο συγκεκριμένο συγκείμενο, και ειδικότερά να εξεταστεί α) σε ποιο ακριβώς αξίωμα απευθύνεται ο όρος «*préfet de police*» σύμφωνα με το γαλλικό νομικό σύστημα, και β) αν υπάρχει ίδιο ή αντίστοιχο αξίωμα στο ελληνικό νομικό σύστημα.

Στο διαδίκτυο, ο όρος «*préfet de police*» αποδίδεται αρκετά συχνά ως «Αρχηγός της Αστυνομίας». Κατόπιν έρευνας σε επίσημες ιστοσελίδες της γαλλικής κυβέρνησης διαπιστώνεται ότι σύμφωνα με την γαλλική νομοθεσία, υπάρχει μια μονάδα που υπάγεται στο Υπουργείο Εσωτερικών της Γαλλίας και παρέχει αστυνομικές και άλλου είδους υπηρεσίες (όπως, πυροσβεστικές υπηρεσίες) προς όφελος του πληθυσμού που βρίσκεται στο Παρίσι και σε κάποια από τα προάστια του Παρισιού, ενώ ο «*préfet de police*» είναι ο επικεφαλής της εν λόγω μονάδας. Ωστόσο, οι υποχρεώσεις και αρμοδιότητες αυτού δεν εκτείνονται σε ολόκληρη την γαλλική επικράτεια, αλλά μόνο στις άνωθεν περιοχές, ενώ μάλιστα υπάρχει διαφορετικός επικεφαλής σε κάθε μονάδα στα υπόλοιπα αστικά κέντρα της Γαλλίας. Από τα άνωθεν προκύπτουν ότι η μετάφραση του εν λόγω γαλλικού όρου ως «Αρχηγός της Αστυνομίας», ενδέχεται σε γενικές γραμμές να αποδίδει το νόημα, αλλά σε καμία περίπτωση δεν αποδίδει κατάλληλα και ορθά το νομικό πλαίσιο μέσα στο οποίο δρα ο εν λόγω επικεφαλής της μονάδας του Παρισιού, καθώς οι Έλληνες αναγνώστες θα τον συνδέσουν, έστω και υποσυνείδητα, με τις αρμοδιότητες που έχει ο Αρχηγός της Ελληνικής Αστυνομίας, ο οποίος όμως ενεργεί σε ένα τελείως διαφορετικό θεσμικό πλαίσιο. Προκειμένου να αποφευχθεί οιαδήποτε ασάφεια, σύγχυση, παρανόηση και παραλληλισμός, επιλέχθηκε η απόδοση που επιλέγεται από τα μεγάλα ελληνικά ειδησεογραφικά πρακτορεία, που κατά την γνώμη μου αποδίδει το νόημα του πρωτοτύπου, ενώ ταυτόχρονα δεν πρόκειται να φέρει σε σύγχυση τον αναγνώστη, καθώς το αξίωμα του «Νομάρχη της Αστυνομίας» δεν υπάρχει στο ελληνικό θεσμικό πλαίσιο. Οφείλω να σημειώσω ότι σε διαφορετική περίπτωση, θα μπορούσε να εφαρμοστεί η μεταφραστική τεχνική της πολιτισμικής προσαρμογής, αποδίδοντας το άνωθεν γαλλικό αξίωμα με ένα αντίστοιχο αξίωμα στην Ελλάδα, αλλά εν προκειμένω, κάτι τέτοιο δεν ήταν εφικτό, καθώς δεν προκύπτει καμία αντιστοιχία.

Από την άλλη μεριά, η απόδοση κάποιον άλλων όρων δεν αποδείχθηκε σοβαρή μεταφραστική πρόκληση. Ενδεικτικά, οι όροι *l'Union pour la défense de l'égalité et de la liberté de circuler motorisé* (UDELCIM), *Fédération française des automobilistes citoyens* (FFAC), *Fédération française des motards en colère Paris Petite couronne* (FFMC PPC), οι οποίοι αποτελούν ονομασίες εταιριών ή μη κυβερνητικών οργανισμών, επιλέχθηκε να μην μεταφραστούν και να μην μεταγραφούν στα ελληνικά

¹ ΣτΜ: Προσοχή, το κάτωθι άρθρο επισυνάπτεται αποκλειστικά και μόνο για λόγους επιβεβαίωση της απόδοσης του όρου «*préfet de...*» ως «νομάρχης...». Να μην ληφθεί υπόψη οποιαδήποτε άλλη πληροφορία αυτού. *Γαλλία: Επί ποδός 140.000 αστυνομικοί και διασώστες για την Πρωτοχρονιά*. ProtoThema. (2017, December 31). Retrieved December 10, 2022, from <https://www.protothema.gr/world/article/745985/gallia-epi-podos-140000-astunomikoi-kai-diasostes-gia-tin-protohronia/>

κατά την μετάφραση του γαλλικού κειμένου. Αναλυτικότερα, ακολουθήθηκε η άνω επιλογή καθώς δεν εντοπίστηκε ουδεμία μετάφραση των συγκεκριμένων ονομασιών τόσο στο διαδίκτυο, όσο και σε έντυπα λεξικά ειδικής ορολογίας, ενώ παράλληλα θεωρείται ότι η μετάφραση αυτών δεν εξυπηρετεί σε επίπεδο κατανόησης του κειμένου. Πράγματι, οι εν λόγω όροι, που βρίσκονται σε ένα νομικό και δικαστικό έγγραφο, κατά την μετάφραση του οποίου ο μεταφραστής οφείλει να παραμένει πιστός στο πρωτότυπο και να διασφαλίσει την μη ύπαρξη οποιασδήποτε ασάφειας, αποτελούν διακριτικούς τίτλους των εταιριών και δεν αποδίδουν κάποιο νόημα στο πρωτότυπο που δεν μεταφέρεται στο μετάφρασμα, λόγω της συγκεκριμένης μεταφραστικής επιλογής. Θεωρείται μάλιστα, σωστή και δικαιολογημένη μεταφραστική επιλογή, καθώς σε αντίστοιχες μεταφράσεις δικαστικών αποφάσεων, εντοπίζεται αρκετά συχνά η τακτική που ακολουθήθηκε στην συγκεκριμένη περίπτωση. Επιπλέον, ο αναγνώστης θα έχει εύκολα την δυνατότητα να αναζητήσει ό,τι πληροφορίες επιθυμεί για της άνω εταιρίες, διαβάζοντας το μετάφρασμα, στο οποίο οι ονομασίες τους αναγράφονται με τον πραγματικό διακριτικό τίτλο τους.

Επιπροσθέτως, όσον αφορά το συντακτικό επίπεδο του πρωτοτύπου, προκύπτει ότι κατά την μεταφραστική διαδικασία, δεν χρειάστηκε να υπάρξουν πολλές, σημαντικές και αξιοσημείωτες αλλαγές. Ειδικότερα, τα άνω γαλλικά δικαστικά κείμενα που επιλέχθηκε προς μετάφραση, όπως και όλα τα δικαστικά κείμενα, έχουν πάντοτε μια πολύ συγκεκριμένη σύνταξη και δομή. Αδιαμφισβήτητα, όπως έχει ήδη αναφερθεί ανωτέρω, πρόκειται για δύο διαφορετικά νομικά συστήματα, αλλά γενικότερα, οι συντακτικοί κανόνες της γαλλικής γλώσσας, ως επί των πλείστων δεν οδηγούν στην δημιουργία συντακτικών προβλημάτων κατά την μετάφραση γαλλικών κειμένων στην ελληνική γλώσσα.

Μάλιστα, στο πρωτότυπο κείμενο βλέπουμε συχνά κάποιες φράσεις ή και ολόκληρες προτάσεις, οι οποίες εντοπίζονται σε πολλές δικαστικές αποφάσεις, ακόμα και από διαφορετικά γαλλικά δικαστήρια, καθώς σε όλα τα νομικά και δικαστικά έγγραφα ακολουθείται μια συγκεκριμένη δομή και επιλέγεται πάντοτε η χρήση λόγιας γλωσσάς, λόγω του υψηλού νομικού κύρους που φέρουν τα εν λόγω έγγραφα. Ενδεικτικά, οι φράσεις και οι προτάσεις του άνω κειμένου που θα μπορούσαμε να πούμε ότι εντοπίζονται σε πολλά διαφορετικά δικαστικά έγγραφα είναι οι εξής: «les moyens soulevés par le requérant ne sont pas fondés», «vu les autres pièces du dossier», «...d'une erreur manifeste d'appréciation». Αφού εντοπίστηκε λοιπόν, ότι πρόκειται για φράσεις που έχουν επαναληφθεί πολλές φορές σε τέτοιου είδους δικαστικές υποθέσεις, έγινε έρευνα προκειμένου να εντοπίσουμε αν συμβαίνει το ίδιο και στα ελληνικά δικαστικά έγγραφα. Πράγματι, όπως συμβαίνει και στα γαλλικά, τα ελληνικά δικαστικά έγγραφα παρουσιάζουν πάντοτε μια συγκεκριμένη δομή, ενώ μάλιστα, όταν εξετάζονται παρόμοιες υποθέσεις, κάποιες φράσεις επαναλαμβάνονται. Η μετάφραση λοιπόν των παραπάνω φράσεων έχει ως εξής «οι ισχυρισμοί που προβάλλει ο προσφεύγων είναι αβάσιμοι», «έχοντας υπόψη τα λοιπά έγγραφα της δικογραφίας» και «...πρόδηλο σφάλμα εκτίμησης», αντιστοίχως. Πρόκειται λοιπόν, για φράσεις που εντοπίστηκαν αυτολεξεί σε ελληνικά δικαστικά έγγραφα, αποδεικνύοντας ότι υπάρχει ομοιότητα μεταξύ των ελληνικών και γαλλικών δικαστικών εγγράφων.

Στο κείμενο που επιλέχθηκε να μεταφραστεί, ένα από τα στοιχεία που το χαρακτηρίζει είναι η συχνή επανάληψη κάποιων λέξεων και φράσεων, με ίσως μικρές

διαφοροποιήσεις ανά περίπτωση. Κάτι τέτοιο συμβαίνει καθώς, όπως αναφέρθηκε στην αρχή του σχολιασμού, στο εν λόγω κείμενο εξετάζονται τρεις διαφορετικές προσφυγές με τις οποίες ζητείται η αναιρέσει μιας συγκεκριμένης απόφασης και κατά περίπτωση, η επιβολή προστίμων και αποζημιώσεων. Λόγω της φύσης των νομικών κειμένων και της ανάγκης για απόλυτη σαφήνεια, υπάρχει αρκετά συχνά το στοιχείο της επανάληψης κάθε φορά που αναγράφεται συνοπτικά το περιεχόμενο της κάθε προσφυγής, έχοντας ωστόσο κάποιες διαφοροποιήσεις (για παράδειγμα, τα στοιχεία των εναγόντων και τα ποσά που ζητούνται ως αποζημιώσεις, διαφέρουν). Η ιδιαιτερότητα αυτή, όσο ωφέλιμη και αν φαίνεται (π.χ. λιγότερος χρόνος προκειμένου να ολοκληρωθεί η μετάφραση του κειμένου λόγω επαναλήψεων), έχριζε προσοχής καθώς ο μεταφραστής οφείλει να παραμένει τυπικός και πιστός και ως προς την δικιά του μετάφραση, αφού η επανάληψη μιας φράσης στο πρωτότυπο θα πρέπει να οδηγήσει στην επανάληψη της φράσης και στο μετάφρασμα χωρίς αποκλίσεις.

Συνοψίζοντας, η άνω δικαστική απόφαση από το «Tribunal Administatif de Paris» που επιλέχθηκε να μεταφραστεί στα ελληνικά, αποτέλεσε μια μεγάλη μεταφραστική πρόκληση λόγω της φύσης του κειμένου και της ειδικής ορολογίας αυτού. Ωστόσο, κάνοντας ενδελεχή έρευνα σε έντυπα λεξικά και έγκυρες διαδικτυακές πηγές και έχοντας μεγάλη εμπειρία στην μετάφραση νομικών κειμένων και στην χρήση μεταφραστικών εργαλείων, τα μεταφραστικά προβλήματα μπόρεσαν να αντιμετωπιστούν, αποδίδοντας με αυτόν τον τρόπο, ένα άρτιο μετάφρασμα και έναν εκτενέστατο σχολιασμό με όλες τις μεταφραστικές τεχνικές που ακολουθήθηκαν, τα προβλήματα που εντοπίστηκαν κατά την μεταφραστική διαδικασία και τους τρόπους επίλυσης αυτών.

ΒΙΒΛΙΟΓΡΑΦΙΑ

ΚΕΙΜΕΝΟ ΠΗΓΗ

TRIBUNAL ADMINISTRATIF DE PARIS N°1704331 ; 1704613 ; 1704617 ; 1704678/3-1. (n.d.). Retrieved October 5, 2022, from <http://paris.tribunal-administratif.fr/content/download/152596/1545226/version/1/file/1704331....pdf>

ΕΝΤΥΠΑ ΛΕΞΙΚΑ

Γάδης , Κ. (1980). *Γαλλοελληνικό Και Ελληνογαλλικό Λεξικό Νομικών Όρων / Dictionnaire Francais - Grec Et Grec - Francais Des Termes Juridiques*. ΕΠΙΤΑΛΟΦΟΣ.

Παντελοδήμος , Δ., & Καϊτέρης, Κ. (n.d.). *ΓαλλοΕλληνικό λεξικό* (Δ'). Τσιγαρίδας.

Φορτσάκης , Θ. (2013). *Γαλλο-Ελληνικό / Ελληνο-Γαλλικό Λεξικό Νομικών Όρων - Français-Grec / Grec-Français Dictionnaire Juridique*. ΝΟΜΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ.

ΔΙΑΔΥΚΤΙΚΑ ΛΕΞΙΚΑ

Interactive Terminology for Europe. IATE. (n.d.). Retrieved 2022, from <https://iate.europa.eu/search/standard>

Translation centre for the bodies of the EU. IATE | Translation Centre For the Bodies of the EU. (n.d.). Retrieved January 10, 2022, from <https://cdt.europa.eu/en/iate>

Larousse, É. (n.d.). *DICTIONNAIRE DE FRANÇAIS*. Larousse. Retrieved January 10, 2022, from <https://www.larousse.fr/dictionnaires/francais-monolingue>

ΠΑΡΑΛΛΗΛΑ ΚΕΙΜΑΝΑ

Affaire C-281/19. InfoCuria Case-law. (n.d.). Retrieved December 10, 2022, from <https://curia.europa.eu/juris/document/document.jsf?jsessionid=DCF1514311C03913A16570D90C02166A?text=&docid=214608&pageIndex=0&doclang=FR&mode=req&dir=&occ=first&part=1&cid=9352260>

Affaire C-108/13. InfoCuria Case-law. (n.d.). Retrieved November 5, 2023, from <https://curia.europa.eu/juris/document/document.jsf?jsessionid=8A1B967FD74F9BE1CBBBAC9A4215DDC0?text=&docid=152658&pageIndex=0&doclang=FR&mode=lst&dir=&occ=first&part=1&cid=12416099#Footref13>

Υπόθεση C-281/19. InfoCuria Case-law. (n.d.). Retrieved December 10, 2022, from <https://curia.europa.eu/juris/document/document.jsf?jsessionid=DCF1514311C0>

[3913A16570D90C02166A?text=&docid=214608&pageIndex=0&doclang=EL
&mode=req&dir=&occ=first&part=1&cid=9352260](https://curia.europa.eu/juris/document/document.jsf?text=&docid=214608&pageIndex=0&doclang=EL&mode=req&dir=&occ=first&part=1&cid=9352260)

Υπόθεση C-108/13. InfoCuria Case-law. (n.d.). Retrieved November 5, 2022, from <https://curia.europa.eu/juris/document/document.jsf?text=&docid=152658&pageIndex=0&doclang=EL&mode=lst&dir=&occ=first&part=1&cid=12416099#Footref13>

Υπόθεση T-421/09 RENV. InfoCuria Case-law. (n.d.). Retrieved November 23, 2022, from <https://curia.europa.eu/juris/document/document.jsf?text=&docid=186289&pageIndex=0&doclang=el&mode=lst&dir=&occ=first&part=1&cid=58013>

ΑΛΛΕΣ ΠΗΓΕΣ

Tribunal Administratif de Paris / Aide juridictionnelle. Tribunal administratif de Paris. (n.d.). Retrieved October 5, 2022, from <http://paris.tribunal-administratif.fr/Informations-pratiques/Aide-juridictionnelle>

J.P. Vinay & J. Darbelnet. *Comparative Stylistics of French and English: A Methodology for Translation*. John Benjamins Publishing Company, 1995.

Δικαστήριο της Ευρωπαϊκής Ένωσης. CURIA. (n.d.). Retrieved December 10, 2022, from https://curia.europa.eu/jcms/jcms/p1_2170125/el/

Κεντρωτής, Γ. (2000). *Θεωρία Και Πράξη Της Μετάφρασης*. Εκδόσεις Δίαυλος.